

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

aures, vicerunt Mathildis comitissa, Adelai Sabaudien-
ensis comitis, & abbatis Cluniacensis preces: & intro-
ductum regem, absolutumque, Pontifex in sinum ma-
tris Ecclesiae recepit. Fecit verò Pontifici rex scripta
promissionem sacramenti religione firmatam, cui Ma-
thildis comitissa & Adelaus comes, abbasque Cluni-
acensis subscripserunt. Postea tamē substitit rex in Can-
nossi finibus, abituro, ut putabatur, Pontifici stratu-
rus insidias, & Pontifice id verito subsistente, fatigatum
expectatione rex, Papiam se contulit. Visum est ista ex
Italogum narratione inferere: In qua vide prudens le-
ctor, quàm sint inconcinna multa, & à veri similitu-
dine aliena: Ego iudicium meum volens subtraho, nisi
cuncta permittens.

CAPVT VII.

Nonnulla hic inferuntur à nostris, quae & ipsa
apud me fidem non merentur: Regem Ponti-
ficis iniuncto, per annum integrum Romam iussum se
continere, memorias martyrum in Vrbe frequentari,
equum non ascendere. Quod cum ille religiosè cepisset
implere, videntes cardines orbis, quia praeterea timore
sedis Apostolicae contremiscunt potestates, & sub eo cur-
uentur, qui portant orbem, suggestisse summo Pontifi-
ci, ut deiecto degenerare, qui publicam peregrisset pa-
nitentiam, alium curaret in regno sublimari: Percon-
tante autem Pontifice, quis dignus videretur? Rodul-
phum Sueuum esse praetensum: cui ilicò Papa misit
coronam, cum elogio: Petra dedit Romam Petro,
tibi Papa coronam. mandaueritque Moguntino & Co-
loniensi archiepiscopis, ut illum eligerent, consecrarent,
tuerentur: omnium ignaro Henrico, donec Argen-
tinus episcopus, aduolans Romam, ista regi nuncia-
ret:

ret: Qui accepta (vt putabat decorum) à summo Pontifice licentia, abire constituit: Episcopus, nè Papam alloqueretur, deterruit: Nam à Pontifice omnia contra eum esse prouisa. Ità clàm, furtimque, magnis itineribus per Italiam digressum in Gallias, indè ad fideles suos peruenisse, collectisq; viribus, se Rodulpho ad pralium obiecit. Sed hac, vt dixi, apud me fidem habent tenuem. Primum, quia Pontifices non amant reges in Vrbe diuersari: nec regum erat inter altaria discurrere. Sed & Pontificis epistola testantur, se ad Rodulphi electionem neminem commouisse: Idq; verisimile est. Certum est tamen, non inuitum ista audisse Pontificem de Henrici destitutione, Rodulphiq; prouectione: Ait enim in epistola: Henricum pœnitentem Ecclesiæ gremio restituisse, non tamen ad regnum, à quo destitutus fuerit in synodo, reposuisse. Quod certum est, Henricus armis cōtractis, Rodulpho, quem regis amuli regem dixerunt, in pralio se obiecit: pugnatumq; acriter, cæsis captisque plurimis: sed victoria neutrò inclinante, placuit vtrinq; vt eius rei discutiendæ causa, vtriusq; partes oratores adirent Pontificem. Postulauit iam antè Henricus rex ab Gregorio pontifice, vt propter inuasionem regni, Rodulpho sacris interdiceret. Ad quæ Pontifex, non se posse inauditum condemnare, respondit. Venerunt ad summum Pontificem regum oratores: quibus benignè à Pontifice responsum, vt efficerēt reges ab armis discedere, donè causa tractaretur, se confestim vocaturum conciliū. Sed priusquàm ea renunciarentur, reges reparatis viribus, iterum concurrerunt. Cecidit & Wilo archiepiscopus Magdeburgensis: Saxones terga vertunt. Dux Bohemiæ lanceam Rodulphi nactus, eam insigni munere præferri eam omnibus Bohemiæ regibus

T 5 insti-

instituit. Spoliatus hoc praelio dux Magnus, comes frater eius captus, & episcopus Wormatiensis Poppo, ex primoribus Henrici principibus cecidit. Ità penè aquata sunt vulnera & damna partium. Nouissimo inter reges praelio, Rodolphus ità vulneratus est in dextera, ut inde mortem sumpserit. Iam enim reductus in Herbipolim, magnates & episcopos suae partis ad se iussit conuenire: & elata dextera in adstantes: Hec est, inquit, manus, qua ego sacramenta praestiti Henrico domino meo, vobis tamen vrgētibus, toties in eum infelicitèr pugnaui: Ite, & implete primam regi vestro fidem: nam ego vadam in viam patrum. Sic moritur.

CAPVT VIII.

Iam profligato Rodolpho, rex Henricus acriores animos intendit in Romanum Pontificem. Vrebat animum pronunciata in synodo regis destitutio, diu dilata in eius contumeliam reconciliatio, amuli in regnum fauor. Igitur apud Noricam Brixiam, conuocato pontifici coetu de Lombardia, Italia & Germania, criminamulata intentantur Pontifici Gregorio, quod inuasor sit Romanae sedis, sacrilegus monachus, somniorum & praestigiorum obseruator, necromanticus, & qui malis artibus fidem Christi contaminarit: Ob quae omnia Romana illi sede destituunt: & nisi spontè locū vacuaret, perpetua maledictione ferire minantur. Wigbertum Rauenennatum episcopum surrogant, quem Clementem III. appellant. Reliquerat autem Henricus Italia decedens Henricum filium cum copijs in prouincia, ut illam infidelè contineret. Cui congressa per suos Mathildis nobilis matrona, & quae multa in Romanam ecclesiam fecisset bona, ab illo superatur. Accessit aliud incommodum nobili matronae, (Erat enim de genere Saxonum, quod ostendimus)